

παρεδέχθησαν τὸν Ζέβ. Τὸν ἔβαλον δὲ νὰ ὑπογράψῃ ἰδιο-
 χείρως εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἀκαδημίας, καὶ τὸν διέταξαν νὰ
 προφέρῃ φράσιν τινὰ πρὸς εὐχαρίστησιν κατὰ τὸ σύνθηρος.
 Ἄλλ' ὁ Ζέβ ὡς τῶντι σιωπηλὸς Ἀκαδημιακὸς τοὺς ἠύχα-
 ρίστησε, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ διόλου τὸ στόμα του. Σημειώσας
 δὲ μόνον εἰς τὸ περιθώριον τὸν ἀριθμ. 100 (ὅτι τοσοῦτοι
 ἦσαν οἱ Ἀκαδημιακοὶ), ἐπρόσθεσεν ἕν 0 ἔμπροσθεν αὐτοῦ,
 καὶ ὑπέγραψεν· οὔτε ἐπηυξήθη οὔτε ὀλιγοστεύθη ἡ ἀ-
 ξία των. Ἄλλ' ὁ πρόεδρος ἀπεκρίθη μετὰ μεγάλης
 εὐγενείας καὶ ἀγχινοίας εἰς τὸν διδάσκαλον. Ἐβαλε τὸν
 ἀριθμὸν 1 ἔμπροσθεν τῶν 100, καὶ ὑπέγραψεν. „ Ἡ ἀξία
 των ἐπηυξήθη δεκάκις.”

ΑΠΟΚΡΕΑΤΙΚΑ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἰ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
 Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
 Τρέξατε πρὶν νὰ σᾶς φύγῃ εὐτυχῆς ὁποῖος μὲ πιάσῃ,
 Καὶ σὰν φύσκαν τὴν κοιλιάντου τὴν γεμίση καὶ χορτάσῃ.
 Ἀπὸ τὰς συναδελφάς μου ὑπερέχω ἄγῳ τὰς ἄλλας,
 Διὰ τοῦτο καὶ θυσιάς εἰς ἐμὲ πλέον μεγάλας
 Κάμνουσιν ὅλοι ἐξίσου, καὶ εἰς ὅλας τὰς οἰκίας
 Λάμπει τῶν χορῶν τὸ σμῆνος μὲ χαρὰς καὶ ψαλμωδίας.

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἰ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
 Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
 Δὶ ἐμὲ ὁ ἄρχων οὗτος σήμερον συμποσιάζει,
 Καὶ μὲ φίλους τρισηνδόξως τὸ κρασάκι ἐορτάζει.
 Δὶ ἐμὲ τῶν φιλαργύρων φεύγουν μερικοὶ παράδες,
 Καὶ ὁ δοῦλος παίρνει θάρρος μὲ ταῖς σοβαραῖς κυράδες.

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἰ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
 Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
 Δὶ ἐμὲ κ' ὄχι δὶ ἄλλη (ν)
 Θὲ νὰ γείνουν πατεινάδαις, φαγοπότια καὶ οἱ βάλ ο ι.

Δί ἐμέ στ' ἀσκηταριάτων τρίβουν τώρα τὸ πιπέρι,
 Ὁ χορὸς τῶν Ἀρχαγγέλων, Ἀσκηταὶ καὶ Καλογέροι.
 Δί ἐμέ, καὶ τὸ κρασάκι,
 Λίει κ' ἡ κυρὰ Ἀννέζα τὸ κρυμμένον της πουγγάκι.

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἰ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
 Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
 Ἄφετε τὰ ἱατροσόφια Ἰατροὶ ἐσεῖς μέγαλοι!
 Καὶ ἐσεῖς τοὺς συγγραφεῖς σας, λόγιοί μου διδασκάλοι
 Ἐμποροὶ! γραμματικοί μου! Κλεῖστε τὰ κατάστιχά σας
 Καὶ χαρῆτε τὴν ἡμέραν ὅπου φεύγει ἀπ' ἐμπροστά σας.
 Καὶ ἐσὺ Κυρὰ τὴν ρόκκαν ἄφησέ την ἀπὸ χέρι.
 Ῥίψατε ὄλαις, κορίτσα, ταῖς δουλειαῖς σας σ' ἄλλα μέρη.

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἰ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
 Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
 Τρέξατε πρὶν νὰ σᾶς φύγω, εὐτυχῆς ὅποια μὲ πιάση,
 Καὶ σὰν φύσκαν τὴν κοιλιάν της τὴν γεμίση καὶ χορτάση.
 Ῥίψατε μακρὰν, κορίτσα, ταῖς πολύπουναις φροντίδαις,
 Καὶ γεμίστε τὰ μυαλά σας μὲ κρασάκι καὶ ἐλπίδαις.
 Ὀλαις τρέξαταε συγχρόνως νὰ σᾶς δῶ συμαζωχθῆτε,
 Μὲ τὰ ἄσπρα σας χεράκια ἀνά δύο σας πιασθῆτε.
 Στεφανώσατε μ' εὐώδη τὸ κεφάλι σας κλωνάρια,
 Τραγουδήσατε, κτυπήσατε πηδηκτὰ μὲ τὰ ποδάρια.
 Ὅπου λείπουσιν οἱ νέοι, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν αἱ νέαι,
 Πολλὰ κρύαι ἐκεῖ εἶναι κ' οἱ χοροὶ κ' αἱ ἀποκρέαι.

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἰ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
 Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
 Βλέπετε τὸ τί σᾶς μέλλει εἰς τὸν βακχικόν μου πόδα,
 Τὸν μὲ ἄνθη στολισμένον καὶ μυρσίνας καὶ μὲ ρόδα.
 Ὁ καιρὸς τῆς μετανοίας ἀφοῦ φάγη μου τὸ σῶμα
 Κ' ἐξαπλώση εἰς τὸν κόσμον τὸ κατάξηρόν του χρῶμα,
 Στὸ κελλάκι της κλεισμένη τότε κάθε μία μόνη,
 Ταῖς μετάνοιαῖς της θὰ κάμη κλίνουσ' εὐλαβῶς τὸ γόνυ."

Η ΑΟΜΜΑΤΟΣ ΖΗΤΙΑΝΑ.

Τοὺς δυστυχεῖς νὰ ἐλεῶ μ' ἐδίδαξαν τὰ πάθη.

Ὅρφανό 'μαι, λυπηθῆτε, ὄρφανό χωρὶς μητέρα,

Ὅρφανό 'μαι τὸ καϋμένο, ἔλεος!! χωρὶς πατέρα.

Ἐλεος! κυρὰ νὰ ζήσης,

Πεινασμένο μὴ μ' ἀφήσης.

Ἀπὸ τὸ πουρν' ὡς τὸ βράδυ παραδέρνω εἰς τοὺς δρόμους,
Μὲ κουρελλιασμένα ροῦχα, κοὶ μὲ γυμνωμένους ὤμους.

Ἐκαθήμην τὸ καϋμένο κ' ἐγὼ μιὰ ποτὲ ἡμέρα,

Ἐκαθήμην 'στοὺς σοφάδαις κ' εἶχα καὶ ἐγὼ πατέρα.

Ἐκαθήμην... Ἐκαθήμην καὶ ἐγὼ εἰς τὰ μιντέρια·
Εἶχα δούλαις, παραδούλαις, καὶ βραχιόλια εἰς τὰ χέρια.

Ἀλλὰ τώρα, μὴ μ' ἀφήσης

Ἐλεος! κυρὰ νὰ ζήσης.

Κάμε το διὰ τὰ παιδιά σου! κάμε το διὰ τὴν ψυχὴν σου!
Νὰ χαρῆς τὸν στέφανόν σου· σὲ παρακαλῶ λυπήσου!

Τρέμω, τρέμ' ἀπὸ τὸ κρύον. Κοκονίτσα μου κρυόνω.
Εἰς τῆς πόρτας τὸ κατώφλιον ξενυκτίζω καὶ παγόνω.

Δόσε με κανένα ροῦχον, ἢ κανένα φουστανάκι·
Δόσε με καὶ μὴ λυπῆσαι νὰ συνέλθω κομματάκι.

Ἐλεος! κυρὰ νὰ ζήσης.

Γυμνωμένο μὴ μ' ἀφήσης.

Τὰ ματάκιά μου δὲν βλέπουν διὰ νὰ πάγω νὰ δουλεύσω

Ἡ ἐργόχειρον νὰ κάμω, εἰς τὰ σπίτια νὰ ντατεύσω

Ἀποκρέαι λέγουν εἶναι, κ' ἐγὼ τρώγω τὸ καϋμένο

Τὸ ψωμί τὸ μουχλιασμένο.

Ἐλεος! κυρὰ νὰ ζήσης,

Πεινασμένο μὴ μ' ἀφήσης.

Ἐσ τὸν Θεὸν πρῶτα, Κυρά μου, κ' εἰς σὲ ὕστερον ἐλπίζω.

Ἄχ! τοῦ κάκου στὸν ἀέρα στέκομαι καὶ κοπανίζω,

Ἡ κυρά μας ἔχει βάλλον, καὶ διὰ πτωχοὺς τὴν νοιάζει;

Ἄν πεινοῦν καὶ τρεμουριάζουν ἢ κανένα τῶν πουντιάζη;

Πάγουν πλέον κ' αἱ Κυράδαις! ἄς χαθοῦν καὶ οἱ πτωχοί.

Τίποτ' ἄλλο δὲν ἀκούεις! "Ὁ Θεὸς νὰ ἐλεῇ"